

anden Overenskomst lge. med den, og som kan bringe en Forening fra begge Sider tilfredse, saa er det godt. Jeg tror altsaa, at vort Udgangspunkt er fuldstændig rigtigt og veloverveiet. Det ærede Medlem, jeg nævnte, har gjort opmærksom paa, at det Beløb, som det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds (Bosfen) har opgivet som nu for Tiden medgaaende til Pensioner, for en Del ikke kan siges at hidvære fra vor Pensionstov, men fra andre Begivenheder, som have medført en extraordinær Byrde; men det er jo dog oftere godtgjort, at det ordinære Beløb, som medgaaer til Pensioner, er henimod 1 Million Rb., altsaa tør man vel nok holde sig til, at det ordinære Beløb, som vor Pensionstov nu fordrer af Statskassen til at pensionere Embedsmændene med, er henved 1 Million Rb., og jeg tillader mig at tro, at dette er en altfor stor Byrde for vort lille Land. — Saavel det ærede Medlem som ogsaa den hottagtede Finanzminister have berørt § 2. Det er ganske rigtigt, at denne Paragraph i forrige Samling var et væsentligt Stridspunkt mellem Udvalgets Flertal og Mindretal og Regjeringen, idet denne vilde oprette en særskilt ny Domstol af sine administrative Embedsmænd og sine Dommere. For det Første er det at skabe nye Embedsmænd, nye Domstole jo Noget, som man fra den Side, hvorpaa jeg staa, maa være meget betænkelig ved, vi have saamænd nok af dem; men dernæst er det ogsaa betænkeligt, fordi vi ikke kunne se Andet, end at denne Domstol vil betage Rigsdagen en Del af den Myndighed, som den nu har med Hensyn til Pensioneringen af forskellige Embedsmænd. Vi have jo i enkelte Tilfælde set, hvorledes vore nuværende Domstole have stillet sig paa et andet Standpunkt end Rigsdagen; men dette vilde vistnok i en ganske anden og højere Grad ske, dersom vi fik en særlig Domstol alene for disse Tilfælde, thi da vilde en Kjendelse, som var afsagt af denne, vistnok blive aldeles uimodstaaelig for Rigsdagen, idet navnlig Regjeringen jo i alle Tilfælde vilde føle sig bunden derved og slutte sig dertil. Derimod skulde jeg for mit personlige Bedkommende — jeg er ikke berettiget til at udtale dette paa Andres end mine egne Begne — ikke have Noget imod, om man

kunde blive enig om, at lade hele § 2 gaa ud af Loven. Dette Spørgsmaal om Drettelse af en saadan administrativ Domstol har ikke ligget for forend i forrige Session, det er altsaa noget ganske Nyt, som vi ikke tidligere fra nogen Side have tænkt paa ved Behandlingen af denne Sag, og dersom dette Spørgsmaal skulde forhindre en Lov fra at komme ud, medens den ellers vilde kunne det, skulde jeg være særdeles villig til at gaa ind paa, at vi strøg hele denne Bestemmelse. Hvad angaar de øvrige Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds fremhævede som dem, Regjeringen var imod — han glemte at sige, at han ogsaa selv var imod dem — da havde vi jo i sidste Samling en Forhandling derom, som var temmelig udsørlig, og vi kunne vistnok ikke fra nogen af Siderne sige noget Nyt i saa Henseende. Vi holde paa, at Enker, som haver Formue, eller som have nok at leve af, ikke skulle have Ret til at fordrø Pension af Staten, hvorimod de skulle have Aldgang til at faae Pension som hidtil, forsaavidt det oplyses, at de ellers vilde være trængende; vi tro, at dette er en billig Fordring at stille. Dernæst forekommer det mig, at det, ligefrem i Loven at indsætte, at Kongen kan give forældreløse Børn Understøttelse, i flere Henseender er aldeles principstridigt og utiladeligt. For det Første er det ukonstitutionelt at sige, at Kongen kan bruge en Del af Landets Penge til dermed at udvise en Raade mod visse afdøde Embedsmænds Børn, uden at det skal bevilges af Bevillingsmyndigheden; men dernæst er det ogsaa urigtigt, fordi det vil vedligeholde Forestillingen om Embedsstanden som en Kaste overfor alle andre Statsborgere; thi naar forældreløse Børn, hvis Forældre ikke have været Embedsmænd, skulle have Understøttelse, saa vises de til Kommunerne, men Embedsmændenes Børn skulle betragtes som saameget højere og ædlere Stabninger, at det er for simpelt at vise dem til Kommunerne, de skulle endog have en Slags lovbestemt Ret til at faae Understøttelse af Statskassen. Det forekommer mig altsaa, at hvorledes man end ser paa Sagen, kunne vi ikke blive staaende ved den nuværende Tilstand, men maa se at